

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 13 ΙΟΥΝΙΟΥ 1936

ΑΡΙΘ. 24

ΕΚΘΕΣΙΣ'

ΤΗΣ ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ, ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

ἀπὸ τῆς 1ης μέχρι τῆς 8ης Ἰουνίου τοῦ 1935 μεταξὺ τῆς Ρουμανικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν σχέσεων μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας καὶ τῆς Ἀντιπροσωπείας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὀρισθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας.

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ

Ἐν τῷ Ἀρχαίῳ Μεγάλῳ τοῦ Λίνκολν
9ῃ Μαΐου 1936.

Πρὸς τὴν Ἀ. Πανιερότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας.—Μέγαρον Λάμπειθ.

Σεβασμιάτατε!

Συνημμένως ἀποστέλλω ὑμῖν τὴν Ἐκθεσιν περὶ τῆς Διασκέψεως, τῆς συνελθούσης ἐν Βουκουρεστίῳ ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουν. μέχρι τῆς 8ης Ἰουν. 1935, μεταξὺ τῆς Ρουμανικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν σχέσεων μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας καὶ τῆς Ἀντιπροσωπείας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἣν ὥρισατε, ἵνα συνδιασκεφθῇ μετὰ τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐνεκα ἐπιβραδύνσεως λόγῳ ἀσθενειῶν καὶ θανάτων Ρουμάνων Ἐπισκόπων μόλις κατὰ Μάρτιον τοῦ παρόντος ἔτους ἐθεωρήθη ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἡ παροῦσα κοινὴ Ἐκθεσις. Μετὰ ἐπισταμένην μελέτην ἡ Ἱ. Σύνοδος ὁμοφώνως ἐπεκύρωσε τὴν Ἐκθεσιν καὶ οὕτω πράξασα ἀνεγνώρισε τὸ κῦρος τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν.

Ἐποβάλλων τὴν Ἐκθεσιν εἰς τὴν Ἑμετ. Πανιερότητα, ἐπιθυμῶ νὰ ἐξάρω ἐκ μέρους ἐμοῦ τε καὶ τῶν συναδέλφων Ἀντιπροσώπων τὴν καλωσύνην καὶ τὴν εὐκρίνειαν, μεθ' ὧν οἱ Ρουμάνοι συνάδελφοι ἡμῶν ἀντιμετώπισαν τὰς δυσχερείας ἡμῶν, ὧς αὐταὶ παρουσιάζοντο ἐν ἐκάστῳ σημείῳ, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐγκαρδιότητος, ὅπερ ἐπεκράτει μετὰ πάντων ἡμῶν μέχρι τέλους τῆς Διασκέψεως.

Τῆς Ἑμετ. Πανιερότητος
Εὐπειθέστατος

NUGENT LINCOLN

Πρόεδρος τῆς Ἀντιπροσωπείας

1. Διενεμήθη εἰς τὰ Μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Συνλεύσεως τῆς Ἀγγλικαν. Ἐκκλησίας ἀδεία τῆς Ἀ. Πανιερότητος τοῦ Προέδρου.

Μέλη τῆς Ρουμανικῆς Ἐπιτροπῆς, παρόντα κατὰ τὴν Διάσκεψιν.

1. Ὁ Σεβασμιώτ. Λουκιανός, ἐπίσκοπος Ρουμάνων.
2. Ὁ Σεβασμιώτ. Βασίλειος ἐπίσκοπος Caransebes.
3. Ὁ Σεβασμιώτ. Τίτος Σιμένδρεα, ἐπίσκοπος Ταργοβίστης.

4. Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰούλιος Σκριμπάν.

5. Αἰδεσ. Πρωτοπρεσβύτερος καθηγητῆς Βασίλειος Γεωργίου, Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Czernautz.

6. Ὁ Αἰδεσ. Πρωτοπρεσβύτερος Joan Mihalcescu Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Βουκουρεστίου.

7. Ὁ Αἰδεσιμ. Καθηγητῆς Πέτρος Βιντιλέσκου.

8. Ὁ Αἰδεσιμ. Πρωτοπρεσβύτερος Γκάλα Γαλακτιών.

9. Ὁ Αἰδεσιμ. Πρωτοπρεσβύτερος Χαραλάμης Rouentza.

10. Ὁ Καθηγητῆς Δρ. V. G. Ispir.

11. Ὁ Καθηγητῆς Δρ. V. Loichita.

12. Ὁ Καθηγητῆς Δρ. Θεόδωρος Μ. Ποπέσκου.

Πρόεδρος: Ὁ Σεβασμιώτατος Λουκιανός, Ἐπίσκοπος Ρουμάνων.

Ἀντεπιστέλλον μέλος: Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Σιμένδρεα.

Γραμματεὺς: Ὁ καθηγητῆς V. G. Ispir.

Μέλη τῆς Ἀντιπροσωπείας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

1. Ὁ Σεβασμιώτ. Δρ. F. C. Nugent Hicks, Ἐπίσκοπος Λίνκολν.

2. Ὁ Σεβασμιώτ. Harold Buxton, Ἐπίσκοπος Γιβραλτάρ.

3. Ὁ Σεβασμιώτ. Staunton Batty, Ἐπίσκοπος τοῦ Fulham.

4. Ὁ Αἰδεσιμώτ. H. N. Bate, Κανονικὸς τῆς Ὑόρκης.

5. Ὁ Αἰδεσιμώτ. J. A. Douglas, Κανονικὸς τοῦ Southwark καὶ Ἐπίτιμος Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ἐκκλησ. Συμβουλίου τῆς Ἀγγλικ. Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Σχέσεων.

6. Ὁ Αἰδεσιμ. Δρ. A. J. Macdonald.

7. Ὁ Αἰδεσιμ. J. H. Sharp, Κανονικὸς τῆς Μάλτας.

8. Ὁ Αἰδεσιμ. Philip Usher.

Συμπάροδοι:

9. Ἡ Α. Πανιερότης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Δουβλίνου Dr J. A. F. Gregg.

10. Ὁ Αἰδεσ. Καθηγητῆς Δρ. Frank Gavin τῆς

Ἀμερικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας, μέλος τοῦ Συμβουλίου ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας.

Πρόεδρος: Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος τοῦ Λίνκολν.

Ἀντεπιστέλλον μέλος: Ὁ Κανονικὸς J. A. Douglas.

Γραμματεὺς: Ὁ Αἰδεσ. Philip Usher.

ΕΚΘΕΣΙΣ

Ἐκθεσις περὶ τῆς Διασκέψεως, τῆς συνελθούσης ἀπὸ τοῦ Σαββάτου, 1ης Ἰουνίου, μέχρι τοῦ Σαββάτου, 8ης Ἰουνίου, ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Μεγάρῳ τοῦ Βουκουρεστίου, μεταξὺ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν Σχέσεων μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας καὶ τῆς Ἀντιπροσωπείας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ὁρισθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, ἵνα συζητήσῃ μετὰ τῆς ρηθείσης Ἐπιτροπῆς.

Ἡμεῖς τὰ Μέλη τῆς ρηθείσης Ρουμανικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἀντιπροσωπείας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρομεν εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν Α. Πανιερότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Καντουαρίας τὰ ἐπόμενα:

I.

ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλογραφίας μεταξὺ τῆς Α. Μακαριότητος, τοῦ Ρουμάνου Πατριάρχου, καὶ τῆς Α. Πανιερότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Καντουαρίας, ὁ σκοπὸς τῆς Διασκέψεως ἦτο ἡ γενικὴ ἐξέτασις τῶν ἐκθέσεων, τῶν ἀνταλλαγισῶν μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀντιπροσωπείας ἐν τῇ Διασκέψει τοῦ Λάμπεθ τοῦ ἔτους 1930 καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐνώσεως ἐν τῇ Διασκέψει ἐκείνῃ, αἵτινες ἐκθέσεις ἀνεγνωρίσθησαν ὑφ' ὄλου τοῦ σώματος τοῦ ἐν Λάμπεθ Συνεδρίου ὡς ἐπαρκεῖς καὶ ὑπεβλήθησαν ὑπὸ τῆς Ὁρθοδ. Ἀντιπροσωπείας εἰς τὰς Ἀρχὰς τῶν Ὁρθοδ. Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν (ιδεὲς Lambeth Conference 1930 (S. P. C. K.) σελ. 138—40¹ καὶ σελ. 49, Ἀπόφασιν 33², ὡσαύτως καὶ τὴν Ἐκθεσιν τοῦ Μητροπολίτου Βουκοβίνης πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ρουμανίας)³.

II.

Η ΣΕΙΡΑ ΤΩΝ ΣΥΖΗΤΗΘΕΝΤΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

Αἱ ἀκόλουθοι εἰσηγήσεις ἀνεγνώσθησαν, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν δὲ ἐκάστης ἐξ αὐτῶν παρὰ τινος Ἀγγλου καὶ Ρουμάνου συνέδρου ἐπηκολούθει συζητήσις.

1. *Περὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καὶ τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν ἀπὸ ἱστορικῆς ἐπόψεως.*

Εἰσηγηταί: ὁ Κανονικὸς τῆς Ὑόρκης καὶ ὁ Καθηγητὴς Δρ. Θεόδωρος Μ. Ποπέσκου.

1. Ἰδὲ Παράρτημα Α'.

2. Ἰδὲ Παράρτημα Β'.

3. Ἰδὲ Christian East Vol. XII No 1. 6-26.

2. *Ἡ ἀνάγκη τῆς Ἱερατείας καὶ ὁ μυστηριακὸς αὐτῆς χαρακτήρ.*

Εἰσηγηταί: Ὁ αἰδεσ. καθηγητὴς Δρ Ἱ. Μιχαλτσέσκου καὶ ὁ Κανονικὸς J. A. Douglas.

3. *Ἡ θεία Ἐὐχαριστία καὶ ὁ χαρακτήρ αὐτῆς ὡς θυσίας.*

Εἰσηγηταί: Ὁ Ἐπίσκοπος Λίνκολν καὶ ὁ Αἰδεσ. Καθηγητὴς Δρ Πέτρος Β. νιλέσκου.

4. *Ἁγία Γραφή, Ἱ. Παράδοσις, τὸ Βιβλίον Προσευχῆς καὶ τὰ 39 Ἄρθρα τῆς Θρησκείας.*

Εἰσηγηταί: Αἰδεσ. Dr A. J. Macdonald καὶ ὁ καθηγητὴς Dr V. Loichita.

5. *Τὰ Ἱερά Μυστήρια καὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα.*

Εἰσηγηταί: ὁ Ἀρχιμανδριεὺς I. Scriban καὶ ὁ Κανονικὸς τῆς Ὑόρκης.

6. *Ὁ τρόπος τῆς δικαιοσύνης τοῦ ἀνθρώπου (Ρωμ. 3, 20. 21).*

Εἰσηγηταί: ὁ Καθηγητὴς Δρ Frank Gavin καὶ ὁ Αἰδ. Καθηγητὴς Β. Γεωργίου.

7. *Ἡ Χριστιανικὴ ζωὴ καὶ τὸ κίνητρον τῆς οἰκουμηνικότητος.*

Εἰσηγηταί: ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Δουβλίνου καὶ ὁ Καθηγητὴς Βασίλειος Ἰεπίφ.

III.

ΤΑ 39 ἈΡΘΡΑ

Εἰς ἀπάντησιν ἐρωτήματος τῆς Ρουμανικῆς Ἐπιτροπῆς ἢ Ἀγγλικανικῆς Ἀντιπροσωπείας ἀναφέρει, ὅτι:

«Ἡ διδασκαλία τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας αὐθεντικῶς ἐκτίθεται ἐν τῷ Β βλίῳ Κοινῆς Προσευχῆς καὶ ὅτι ἡ ἐννοία τῶν 39 ἄρθρων δεόν νὰ ἐρμηνεύηται συμφώνως πρὸς τὸ Βιβλίον τῆς Κοινῆς Προσευχῆς.» (Ἰδε Lambeth Conference σελ. 139), καὶ ὅτι συνεπῶς τὰ 39 Ἄρθρα πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς δεύτερα τῇ τάξει ἐν σχέσει πρὸς τὸ Βιβλίον τῆς Κοινῆς Προσευχῆς.

IV.

Η ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Ὑπὸ τῆς Ρουμανικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπεβλήθη εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἀντιπροσωπείαν ἐκθεσις περὶ τῆς Θ. Εὐχαριστίας, γενομένη δημοφώνως ἀποδεκτὴ ὑπὸ τὴν ἀκόλουθον μορφήν:

1. Κατὰ τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς προετέλεσε τὴν θυσίαν τοῦ θανάτου Αὐτοῦ προσενέγκας ἑαυτὸν ὡς τροφήν εἰς τοὺς Ἀποστόλους ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ἄζτου, εὐλογηθέντος ὑπ' Αὐτοῦ, καὶ ὡς ποτὸν ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ οἴνου, εὐλογηθέντος ὑπ' Αὐτοῦ.

2. Ἡ θυσία, ἢ προσενηχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ προσηνήχθη ἐφ' ἀπαξ ὑπὲρ πάντων, ἐξίλεοι τὰς ἁμαρτίας ζώντων καὶ νεκρῶν καὶ καταλλάσσει ἡμᾶς μετὰ τοῦ Θεοῦ. Δὲν παρίσταται ἀνάγκη νὰ θυσιάσῃ ἑαυτὸν πάλιν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

3. Ἡ θυσία ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ τελεῖται διηνεκῶς ἐν τῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ ἀναιμάκτως ὑπὸ τὰ εἶδη τοῦ ἄζτου καὶ τοῦ οἴνου διὰ τοῦ ἱερουργούντος ἱερέως καὶ τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἵνα κοινωνήσωσι τὸν καρπὸν τῆς ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θυσίας οἱ

προσφέροντες τὴν Εὐχαριστήριον θυσίαν, ἐκείνοι, ὑπὲρ ὧν προσφέρεται, καὶ ἐκείνοι, οἵτινες μεταλαμβάνουσιν ἀξίως τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου.

4. Ἐν τῇ θεῖᾳ Εὐχαριστίᾳ ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος ἁγιαζόμενοι μεταβάλλονται εἰς Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Πῶς; Τοῦτο εἶναι μυστήριον.

5. Ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος τῆς θ. Εὐχαριστίας παραμένουσιν ὡς Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐφ' ὅσον χρόνιον ὑπάρχουσι τὰ στοιχεῖα ταῦτα τῆς θ. Εὐχαριστίας.

6. Ὅσοι μεταλαμβάνουσι τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου τῆς θείας Εὐχαριστίας ἀληθῶς κοινωνοῦσι τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

V.

ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ Ι. ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ἡ Διάσκεψις ἐξήτασε τὴν ἀκόλουθον ἔκθεσιν¹, γενομένην ἀποδεκτὴν ὁμοφώνως κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῶν ἐν Λάμπεθ τῷ 1931 ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν Ἀγγλικανῶν μελῶν τῆς Κοινῆς Δογματικῆς Ἐπιτροπῆς, ὁρισθείσης συμφώνως τῇ συστάσει τῆς τε Ὁρθοδόξου Ἀντιπροσωπείας ἐν τῷ Συνεδρίῳ τοῦ Λάμπεθ κατὰ τὸ 1930 καὶ τοῦ Συνεδρίου τοῦ Λάμπεθ τοῦ ἔτους 1930 (Ἴδὲ Lambeth Conference 1930, Ἀπόφασις 33 (b) σελ. 48):

«Πάν τὸ πρὸς σωτηρίαν ἀναγκαῖον εὐρῆται ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ, ὡς αὕτη συμπληροῦται, διασαφηνίζεται, ἐρμηνεύεται καὶ ἐννοεῖται ἐν τῇ Ἱερῷ Παραδόσει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οἰκοῦντος Ἀγίου Πνεύματος.

Συμφωνοῦμεν, ὅτι, λέγοντες Ἱερὰν Παράδοσιν, ἐννοοῦμεν τὰς ἀληθείας, αἵτινες παρεδόθησαν ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων διὰ τῶν Πατέρων, αἵτινες ὁμολογοῦνται ὁμοφώνως καὶ συνεχῶς ἐν τῇ ἀδαιρέτῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ διδάσκονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Συμφωνοῦμεν, ὅτι οὐδὲν τὸ περιεχόμενον ἐν τῇ Παραδόσει ἀντιφάσκει πρὸς τὰς Γραφάς. Καίτοι ἀμφότεραι αὗται δύνανται λογικῶς νὰ ὁρισθῶσι καὶ διακριθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλ' ὅμως δὲν δύνανται νὰ χωρισθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων οὐδ' ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ Ρουμανικὴ Ἐπιτροπὴ παρεδέχθη ὁμοφώνως ὅτι, ἐὰν ἡ ἀνωτέρω ἔκθεσις τροποποιηθῇ ὡς ἀκολουθῶς, θὰ ἦτο ἐπαρκής:

«Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ παρεδόθη διὰ τῶν Ἀγίων Γραφῶν καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως². Πάν τὸ πρὸς σωτηρίαν ἀναγκαῖον εὐρῆται ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ, ὡς αὕτη συμπληροῦται, διασαφηνίζεται, ἐρμηνεύεται καὶ ἐννοεῖται ἐν τῇ Ἱερῷ Παραδόσει ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ οἰκοῦντος Ἀγίου Πνεύματος. Συμφωνοῦμεν, ὅτι, λέγοντες Ἱερὰν Παράδοσιν, ἐννοοῦμεν τὰς ἀληθείας, αἵτινες παρεδόθησαν ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ ὠρίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Συνόδων ἢ ἐδιδάχθησαν

1. Ἴδὲ Report of the Joint Doctrinal Commission appointed by the Oecumenical Patriarch and the Archbishop of Canterbury for consultation on the Points of Agreement and Difference between the Anglican and the Eastern Orthodox Churches (S. P. C. K. 1932), p. 12.

2. Τὰ διὰ πλάγιον γραμμάτων σημειούμενα ὁποιασοῦν τὰς προσθήκας ἢ τροποποιήσεις τῆς Ρουμαν. Ἐπιτροπῆς.

ὑπὸ τῶν Πατέρων, αἵτινες ὁμολογοῦνται ὁμοφώνως καὶ συνεχῶς ἐν τῇ ἀδαιρέτῳ Ἐκκλησίᾳ καὶ διδάσκονται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Συμφωνοῦμεν, ὅτι οὐδὲν τὸ περιεχόμενον ἐν τῇ Παραδόσει ἀντιφάσκει πρὸς τὰς Γραφάς. Καίτοι ἀμφότεραι αὗται δύνανται λογικῶς νὰ ὁρισθῶσι καὶ διακριθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλ' ὅμως δὲν δύνανται νὰ χωρισθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων οὐδ' ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ Ἀγγλικανὴ Ἀντιπροσωπεία ἐδέχθη ὁμοφώνως τὰς βελτιώσεις τῆς Ρουμανικῆς Ἐπιτροπῆς.

VI.

ΤΑ ΘΕΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Ἡ Διάσκεψις παρέβαλε τὰς δύο περὶ τῶν Μυστηρίων ἐκθέσεις, γενομένας τὴν μὲν ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων, τὴν δὲ ὑπὸ τῶν Ἀγγλικανῶν Μελῶν τῆς Κοινῆς Δογματικῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1931, ἴγουν:

α) Ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων:

«Ἀποδεχόμεθα, ὅτι τὰ δύο ἐκ τῶν ἑπτὰ μυστηρίων — δηλονότι τὸ Βάπτισμα καὶ ἡ θεῖα Εὐχαριστία — τὸ μὲν πρῶτον ὡς εἰσάγον ἡμᾶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ δὲ δεύτερον ὡς ἐνοῦν ἡμᾶς μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ὑπερέχουσι τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ δὲν θεωροῦμεν, ὅτι τὰ ἄλλα πέντε εἶναι δευτερευούσης σπουδαιότητος μυστήρια, οὐδ' ὅτι δὲν εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ χριστιανοῦ καὶ ἐπομένως εἰς τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ. Καὶ ταῦτα εἶναι, ὡς ἐκεῖνα, θεοσυστάτοι Ἱεραὶ τελεταί, ἐν αἷς δι' ὄρατοῦ ἐξωτερικοῦ σημείου μεταδίδεται ἡ ἀόρατος χάρις τοῦ Χριστοῦ».

β) Ὑπὸ τῶν Ἀγγλικανῶν:

«Ὁ ἀριθμὸς τῶν μυστηρίων οὐδέποτε ὠρίσθη ἀσθεντικῶς οὔτε ὑπὸ τῆς ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων παραδόσεως οὔτε ὑπὸ ἀποφάσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἀναγνωρίζομεν, ὅτι τὰ δύο μυστήρια, τὸ Βάπτισμα καὶ ἡ Θεῖα Εὐχαριστία, ὑπερέχουσι τῶν λοιπῶν. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων μυστηρίων, ἐν ᾧ ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία μεταχειρίζεται τὸν ὄρον «μυστήριον» καὶ περὶ τῆς Ἱεροσύνης, τῆς Μετανοίας, τῆς Βεβαίωσεως ἢ τοῦ Χρίσματος, τοῦ Γάμου καὶ τοῦ Εὐχελαίου, ἐν τῷ Βιβλίῳ τῶν Κοινῶν Προσευχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας ἢ λέξις μυστηρίου (Sacrament) χρησιμοποιεῖται μόνον προκειμένου περὶ τῶν δύο μυστηρίων, ἦτοι τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, καθόσον ταῦτα μόνον κέκταται ἐξωτερικὸν σημεῖον διαταχθὲν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ θεωροῦνται γενικῶς, τ. ἔ. καθολικῶς, ὡς ἀναγκαῖα πρὸς σωτηρίαν. Ἀλλ' ἀναγνωρίζει καὶ ἡ Ἀγγλικανικὴ Ὁμολογία, ὅτι καὶ ἐν ἄλλαις τελεταῖς ὑπάρχει ἐξωτερικὸν καὶ ὄρατὸν σημεῖον καὶ ἐσωτερικὴ πνευματικὴ χάρις, καὶ ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὅτι ἔχουσι τὸν χαρακτηρισμὸν μυστηρίου καὶ καλοῦνται κοινῶς Sacraments».

Μολοντοῦ ἐδίσταζε νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν ἀνωτέρω Ἀγγλικανικὴν ἔκθεσιν καὶ μολοντοῦ ἐθεώρει ὡς ἀναγκαῖαν καὶ ἀξιοσύστατον μίαν ἄλλην Διάσκεψιν πρὶν ἐπιτευχθῆναι τελικὴν καὶ πλήρη συμφωνίαν, ἢ Ἀγγλικανικὴ Ἀντιπροσωπεία παρεδέχθη ὁμοφώνως

1. Ἴδὲ Report of the Joint Doctrinal Commission κτλ. ἐνθ' ἄν. σελ. 14, 15.

νά υποβάλλη πρὸς ἐξέτασιν τὴν ἀκόλουθον διατύπωσιν:

« Συμφωνοῦμεν, ὅτι τὸ Βάπτισμα καὶ ἡ Θεία Εὐχαριστία, τὸ μὲν πρῶτον ὡς εἰσάγον ἡμᾶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ δὲ δευτέρα ὡς ἐνοῦσα ἡμᾶς μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ δι' Αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἀοράτου Ἐκκλησίας, ἐξέχουσι μεταξὺ τῶν θείων Μυστηρίων. Συμφωνοῦμεν ὅτι, ἐπειδὴ ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Παράδοσις μαρτυροῦσι περὶ τῆς καταγωγῆς αὐτῶν, τὸ Χρίσμα, ἡ Μετανοία, ὁ Γάμος, ἡ Ἱερωσύνη καὶ τὸ Εὐχέλαιον (Unction of the Sick) εἶναι ὡσαύτως Μυστήρια, ἐν τοῖς ὁποίοις, ἐν ᾧ χρόνῳ ἐξωτερικόν, ὁρατὸν σημεῖον ἱερουργεῖται, ἐσωτερικῆ, πνευματικῆ χάρις προσλαμβάνεται δι' αὐτῶν».

Ἡ Ρουμανικὴ Ἐπιτροπὴ συμφώνησε νὰ υποβάλλῃ τὴν διατύπωσιν ταύτην εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ρουμανίας πρὸς ἐξέτασιν.

VII.

Η ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐπιτροπὴ καὶ ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἀντιπροσωπεία παρεδέχθησαν ὁμοφώνως τὰ ἀκόλουθα:

« Διὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ ἀνθρωπότης κατηλλάγη μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος οἰκειοῦται τὴν ἀπολυτρωτικὴν χάριν διὰ πίστειος καὶ ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐπιτυγχάνει τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Κυρίου καὶ Ζωοποιοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὸν ἁγιασμόν διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων».

VIII.

ΤΟ ΚΥΡΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΩΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ

Ἡ Ρουμανικὴ Ἐπιτροπὴ προέβη εἰς τὴν ἀκόλουθον Δήλωσιν:

« Θεωρήσασα τὰ συμπεράσματα τῶν εἰσηγήσεων ἐπὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, τῆς Ἱερωσύνης, τῆς θείας Εὐχαριστίας, τῶν θείων Μυστηρίων γενικῶς, τῆς Παραδόσεως καὶ τῆς Δικαιώσεως,

καὶ θεωρήσασα τὰς δηλώσεις Ἀγγλικανικῆς Ἀντιπροσωπείας ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων, αἵτινες συμφωνοῦσι πρὸς τὴν Διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας,

Ἡ Ρουμανικὴ Ὁρθόδοξος Ἐπιτροπὴ ὁμοφώνως συνιστᾷ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ρουμανικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπως ἀναγνωρῆσῃ τὸ κύρος τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν».

Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἀντιπροσωπεία ἐδέχθη τὴν Δήλωσιν μετ' εὐχαριστιῶν.

IX.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Κατὰ τὴν ἀκριβῆ ἔννοιαν τῆς Ρουμανικῆς προσκλήσεως ὁ σκοπὸς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἀντιπροσωπείας ἦτο νὰ ἀποσαφηνίσῃ τὰς ἐκθέσεις¹, τὰς ἀνταλλαγείσας μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀντιπροσωπείας τοῦ 1930 καὶ τῶν Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων, μεθ' ὧν συνδισκέφθη, ἵνα δυνηθῇ ἡ Ρουμανικὴ Ἐπιτροπὴ νὰ γνωματεύσῃ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ρουμανίας, εὐὰν ἔσπευεν αὕτη, ὑπαγομένη εἰς τὴν συμφωνίαν ἀπασῶν τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἀυτοκεφάλων

Ἐκκλησιῶν, νὰ δηλώσῃ, ὅτι εἶναι ἐτοίμη νὰ ἀποδεχθῇ τὰς Ἀγγλικανικὰς χειροτονίας.

Ἀποτέλεσμα τῆς Διάσκεψως ἦτο, ὅτι ἡ Ρουμανικὴ Ἐπιτροπὴ ὁμοφώνως ἀπεφάσισε νὰ εἰσηγηθῇ εἰς τὴν Ρουμανικὴν Ἱ. Σύνοδον τὴν ἀποδοχὴν τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν.

Ἄξιον νὰ σημειωθῇ ὡσαύτως, ὅτι κατὰ τὴν Διάσκεψιν ταύτην ἐπετεύχθησαν σπουδαῖαι συμφωνίαι μεταξὺ τῆς Ρουμανικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἀντιπροσωπείας, οὐ μόνον

α) ὡς πρὸς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς Ἱερωσύνης, ἀλλ' ἐπίσης

β) ὡς πρὸς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς θείας Εὐχαριστίας,

γ) τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ

δ) ὡς πρὸς τὴν περὶ Δικαιώσεως διδασκαλίαν.

Πρὸς τοῦτοις προκαταρκτικῆς συμφωνίαι ἐπετεύχθη καὶ περὶ τοῦ Χρίσματος, τῆς Μετανοίας, τοῦ Γάμου καὶ τοῦ Εὐχελαίου (Unction of the Sick) ὡς πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν ὡς Μυστηρίων.

Διὰ τῶν τοιούτων συμφωνιῶν πιστεύομεν, ὅτι παρεσκευάσθη μία στερεὰ βῆσις διὰ περαιτέρω συζητήσεις, δι' ὧν θὰ καταστῇ δυνατόν νὰ ἀποκατασταθῇ πλήρης δογματικὴ συμφωνία μεταξὺ τῶν Ὁμολογιῶν Ὁρθοδόξου καὶ Ἀγγλικανικῆς. Καὶ χάριν τοῦ σκοποῦ τούτου συμφωνήθη, ὅτι εἶναι εὐχῆς ἔργον νὰ ἐπαναληφθῶσι παρόμοιαι ἄλλαι Διάσκεψεις μεταξὺ ἀντιπροσώπων τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, συμπαρισταμένων ἢ μὴ καὶ ἀντιπροσώπων τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ὡς καὶ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ τμημάτων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας.

Ἄλλ' εἴτε συμπληρωθῇ ἢ μὴ εἰς τὰς λεπτομερείας αὐτῆς ἢ κατὰ τὴν παροῦσαν Διάσκεψιν ἐπιτευχθεῖσα συμφωνία ὡς πρὸς τὴν Θείαν Εὐχαριστίαν, τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, τὰ ἄλλα θεία Μυστήρια καὶ τὴν Δικαιοσύνην, φρονοῦμεν, ὅτι διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ρουμανικῆς Ἐπιτροπῆς, ὅπως θεωρῶνται αἱ Ἀγγλικανικαὶ χειροτονίαι ὡς ἔγκυροι ἀπὸ ὀρθοδόξου ἐπόψεως, ἡ παρούσα Διάσκεψις παρεσκευάσαστε στερεὸν θεμέλιον διὰ τὴν δογματικὴν συμφωνίαν μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου καὶ Ἀγγλικανικῆς.

Τοῦτο ὅμως λέγοντες, γινώσκομεν καλῶς ὅτι ἡ προσδοκία αὕτη ἐξαρτᾶται κατὰ πρῶτον μὲν ἐκ τῆς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἀποδοχῆς τῆς εἰσηγήσεως τῆς Ρουμανικῆς Ἐπιτροπῆς, τελικῶς δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες δὲν ἀπῆντησαν ἔτι εἰς τὴν πρόσκλησιν, τὴν γενομένην κατὰ τὸ 1922 παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Ἐν τέλει ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἀντιπροσωπεία καὶ οἱ συμπάρεδροι αὐτῆς ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐκφράσωσι τὸν ἐνθουσιασμόν αὐτῶν οὐ μόνον διὰ τὴν θεσπηντικὴν ἐντέλειαν τῆς Ρουμανικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ βαθεῖαν αὐτῆς πνευματικὴν καὶ χριστιανικὴν ἀγαθὴν διάθεσιν. Τοῦτο δὲ πράττοντες, ἐπιθυμοῦσιν, ὅπως ἐκφράσωσιν ὡσαύτως εὐχαριστίας διὰ τὴν μοναδικὴν καὶ εὐγενῆ εὐμένειαν καὶ ἀδελφικὴν φιλοξενίαν, ἣν

1. Ἴδε Παράρτημα Α'.

ἐπεδαψίλευσεν εἰς αὐτοὺς ἡ Ἀ. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης Ρουμανίας.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ LUCIAN TRITEAN AL ROMANUL
Πρόεδρος τῆς Ρουμανικῆς Ἐπιτροπῆς.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ NUGENT LINCOLN
Πρόεδρος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἀντιπροσωπείας

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ TIT SIMEDREA TARGOVISTEANUL
JOHN A. DOUGLAS
Ἄντιπρόεδρος μέλη.

Dr. V. G. ISPIR

PHILIP USHER

Γραμματεῖς

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α.

Περίληψις τῶν Πρακτικῶν (Ἰουλίου 15-18 1930), τῶν γενομένων ἐν τῷ Παλατίῳ τοῦ Λάμπειθ μεταξὺ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἀντιπροσώπων ἀφ' ἑνὸς καὶ Ἐπισκόπων τῆς Ἀγγλικῆς Ὁμολογίας ἀφ' ἑτέρου.

1) Συνεφωνήθη, ὅπως διορισθῆ κοινῇ Ἐπιτροπῇ ἐξ Ὁρθοδόξων καὶ Ἀγγλικανῶν πρὸς ἐξέτασιν δογματικῶν ζητημάτων.

2) Οἱ Ἀγγλικανοὶ Ἐπίσκοποι ἀπεδέχθησαν ὅτι οἱ ὑποβληθέντες «ῥοι μυστηριακῆς ἐπικοινωνίας» μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν μετ' αὐτῆς ἐν κοινῇ διατελουσῶν Ἐκκλησιῶν ἀφ' ἑνός, καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀφ' ἑτέρου, οἵτινες ἐδημοσιεύθησαν τῷ 1921 προνοίᾳ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουρίας περὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, καίτοι δὲν ἀνεκοινώθησαν ἐπισήμως πρὸς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας, δὲν εἶναι ἀσυμβίμαστοι πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

3) Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀποστολὴ ἀπεδέχθη ὅτι οἱ ὑποβληθέντες «ῥοι μυστηριακῆς ἐπικοινωνίας», καίτοι δὲν ἐξητάσθησαν ἔτι ἐπισήμως, θὰ ἠδύναντο ν' ἀποτελέσωσι χρήσιμον βᾶσιν συζητήσεως κατόπιν τροποποιήσεω τινων.

4) Οἱ Ἀγγλικανοὶ Ἐπίσκοποι ἐδήλωσαν ὅτι ἐν ζητήμασι πίστεως ἢ αὐθεντικῆ ἀπόφανσις ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ὁμολογίᾳ θὰ ἐδίδοτο ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος τῶν Ἐπισκόπων, μὴ ἀποκλειομένης τῆς συνεργασίας τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ κατὰ τὰς συζητήσεις.

5) Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀποστολὴ ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ δριστηκὴ ἀπόφανσις περὶ δογματικῶν ζητημάτων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἀνήκει εἰς τὸ ὅλον σῶμα τῶν Ἐπιστόπων ἐν Συνόδῳ, μὴ ἀποκλειομένης τῆς ἐκφράσεως γνώμης ὑπὸ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

6) Οἱ Ἀγγλικανοὶ Ἐπίσκοποι ἐδήλωσαν, ὅτι ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ὁμολογίᾳ ὁ Ἐπίσκοπος κέκτηται δικαιοδοσίαν ἐν ζητήμασι πίστεως καὶ πειθαρχίας διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ δικαστηρίου πρωτοδικῶς καὶ ὅτι προβλέπεται ἔκκλησις εἰς τὸ ἐπαρχιακὸν δικαστήριον ἢ εἰς ἀνάλογον σῶμα.

7) Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀποστολὴ ἐδήλωσεν, ὅτι ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ πνευματικαὶ ὑποθέσεις δικάζονται ἐν πνευματικοῖς δικαστηρίοις καὶ ὅτι ἡ ἀπό-

φασις προκειμένου περὶ ἐπισκόπου ἀνήκει εἰς δικαστήριον ἐξ ἐπισκόπων, προκειμένου δὲ περὶ ἄλλων κληρικῶν εἰς τὸν ἐπίσκοπον ἐνεργοῦντα διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ δικαστηρίου.

8) Οἱ Ἀγγλικανοὶ Ἐπίσκοποι ἐδήλωσαν ὅτι ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ὁμολογίᾳ ἡ χειροτονία δὲν εἶναι ἁπλῶς διορισμὸς τινος εἰς ἰδιαιτέραν τινὰ θέσιν, ἀλλ' ἐν τῇ χειροτονίᾳ παρέχεται εἰς τὸ χειροτονοῦμενον πρόσωπον εἰδικὸν χάρισμα ἰδιάζον εἰς τὸν βαθμὸν αὐτοῦ, ὅτι ἡ φύσις τῆς εἰδικῆς χάριτος δηλοῦται διὰ τῶν λέξεων τῆς χειροτονίας καὶ ὅτι ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ ἡ χειροτονία εἶναι μυστήριον.

9) Οἱ Ἀγγλικανοὶ Ἐπίσκοποι ἐδήλωσαν, ὅτι ὁ πρόλογος τοῦ χειροτονητικοῦ δηλοῖ: «ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀποστόλων οἱ βαθμοὶ οὗτοι τῶν λειτουργῶν, ἐπισκόπου, ἱερέως καὶ διακόνου, ὑπῆρξαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι πρὸς τήρησιν ἀδιακόπου διαδοχῆς συνετάχθησαν αἱ σχετικαὶ πρὸς τὴν χειροτονίαν διατάξεις ἐπὶ σκοπῶν, ὅπως οἱ βαθμοὶ οὗτοι συνεχίζονται, γίνηται εὐλαβῶς χρῆσις αὐτῶν καὶ τιμῶνται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀγγλίας.

10) Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀποστολὴ ἐδήλωσεν, ὅτι μένει ἱκανοποιημένη ὅσον ἀφορᾷ τὴν διατήρησιν τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀφοῦ οἱ Ἀγγλικανοὶ Ἐπίσκοποι ἀπεδέχθησαν ἤδη τὴν χειροτονίαν ὡς μυστήριον καὶ ἐδήλωσαν, ὅτι ἡ διδασκαλία τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐκτίθεται αὐθεντικῶς ἐν τῷ β βλίῳ τῆς «Κοινῆς Προσευχῆς» καὶ ὅτι τὸ νόημα τῶν 39 ἄρθρων δέον νὰ ἐρμηνεύηται συμφώνως πρὸς τὸ βιβλίον τῆς Κοινῆς Προσευχῆς.

11) Οἱ Ἀγγλικανοὶ Ἐπίσκοποι ἐδήλωσαν, ὅτι ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς Θ. Εὐχαριστίας «τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἀληθῶς καὶ πραγματικῶς μεταλαμβάνεται ὑπὸ τῶν πιστῶν ἐν τῷ Κυριακῷ Δείπνῳ» καὶ ὅτι τὸ Σῶμα δίδεται, λαμβάνεται καὶ ἐσθίεται ἐν τῷ Δείπνῳ μόνον κατὰ τρόπον οὐράνιον καὶ πνευματικόν καὶ «ὅτι μετὰ τὴν μετάληψιν τὰ ἀπομένοντα καθηγιασμένα δῶρα θεωροῦνται μυστηριωδῶς ὡς τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ» πρὸς τοῦτοις ὅτι ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία διδάσκει τὸ δόγμα περὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας ὡς θυσίας, ὡς ἐξετέθη τοῦτο ἐν τῇ ἀπαντήσῃ τῶν Ἀρχιεπισκόπων Καντουρίας καὶ Ὑόρκης πρὸς τὸν Πάπαν Λέοντα XIII περὶ τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ ὡσαύτως ὅτι κατὰ τὴν προσφορὰν τῆς θείας Εὐχαριστίας ὡς θυσίας ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία δέεται ὅπως διὰ τῶν ἀξιωματικῶν καὶ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸ Αἷμα Αὐτοῦ ἡμεῖς καὶ ἡ ὅλη Ἐκκλησία Σου, ὡς ἐγκλείουσα τὸ ὅλον ἄθροισμα τῶν πιστῶν ζώντων καὶ τεθνεώτων, τύχωμεν ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν καὶ ὅλων τῶν ἄλλων δωρεῶν τῶν ἀπορρεουσῶν ἐκ τοῦ πάθους Αὐτοῦ.

12) Ἡ Ὁρθόδοξος Ἀποστολὴ ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ οὕτω γενομένη ἐκθεσις τῆς Ἀγγλικανικῆς διδασκαλίας περὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας ὡς θυσίας εἶναι ἱκανοποιητικὴ καὶ θὰ συνεφάνει πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν, ἂν συνετάσσετο ἐκθεσις ἐν πάσῃ σαφηνείᾳ.

13) Οἱ Ἀγγλικανοὶ Ἐπίσκοποι ἐδήλωσαν, ὅτι ἐν διαφόροις τμήμασι τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας

'Αγγλικανοί κληρικοί τῇ αἰτήσει 'Ορθοδόξων κληρικῶν τελοῦσι μυστήρια χάριν 'Ορθοδόξων λαϊκῶν. οἷτινες δὲν δύναται νὰ τύχωσιν αὐτῶν παρὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν 'Εκκλησίας. ὅτι οἱ 'Αγγλικανοὶ οἱ τοὺ κληρικοὶ ἐπιθυμοῦσι πάντοτε ὅπως οἱ 'Ορθόδοξοι, δι' εἰς τελοῦσι τὰ μυστήρια. παραμένωσι πιστοὶ εἰς τὴν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν καὶ εἶναι πρόθυμοι ὅπως διδάσκωσιν αὐτοὺς τὴν 'Ορθόδοξον πίστιν καὶ ἀναγγέλλωσιν εἰς τοὺς 'Ορθοδόξους ἐπισκόπους ἢ ἱερεῖς τὰ πρόσωπα ὅτινα λαμβάνουσιν αὐτὰ παρ' αὐτῶν τὰ μυστήρια ἢ διδάσκονται.

14) Ἡ 'Ορθόδοξος 'Αποστολὴ ἐδήλωσεν ὅτι τὸ ὄλον ζήτημα τοῦ διακανονισμοῦ παρομοίων περιστατικῶν μέλλει νὰ τύχη συζητήσεως ἐν τῇ μελλούσῃ Συνόδῳ τῆς ὅλης 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας.

15) Ἡ 'Ορθόδοξος 'Αποστολὴ ἐδήλωσεν, ὅτι κατὰ τὴν προᾶξιν τῆς ὅλης 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας οἱ 'Αγγλικανοὶ δὲν ἀναβαπτίζονται.

16) Ἡ 'Ορθόδοξος 'Αποστολὴ ἐδήλωσεν, ὅτι κατὰ τὴν μέλλουσαν Πρὸσύνουδον αὐτῆς ἡ 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία δὲν θὰ ἀντιτίθετο ἴσως εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ βαπτίσματος τῶν παιδῶν, τῆς διδασκαλίας αὐτῶν ἀπὸ 'Ορθοδόξων βιβλίων ὑπὸ 'Αγγλικανῶν κληρικῶν, τοῦ γάμου ἢ ἄλλων τινῶν τελετῶν τελοῦμένων ὑπὸ 'Αγγλικανῶν κληρικῶν (ἐν περιπτώσει ἀνάγκης καὶ ὅπου ἀδύνατος ἡ παρουσία ὀρθοδόξου ἱερέως) ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως ὅλοι οἱ βαπτισθέντες ἢ συζευχθέντες καταγράφονται ἀπαραιτήτως ὡς 'Ορθόδοξοι καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν δηλώνεται ὅσον τὸ δυνατόν ταχέως εἰς τὴν ἀρμοδίαν 'Ορθόδοξον 'Αρχήν.

17) Ἡ 'Ορθόδοξος 'Αποστολὴ ἐδήλωσεν, προκειμένου περὶ τῆς θείας Ἐνχαριστίας, ὅτι ἐπικειμένης ἐπισήμου ἀποφάσεως ὑπὸ τῆς ὅλης 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας, δὲν δύναται ἐπισήμως νὰ ἐγκρίνη προᾶξιν, δι' ἣν δὲν ἔχει πληρεξουσιότητα, φρονεῖ ὅμως ὅτι ἡ προᾶξις, καθ' ἣν 'Ορθόδοξοι μεταλαμβάνουσι παρ' 'Αγγλικανῶν ἱερέων ἐν περιπτώσει ἐσχάτης ἀνάγκης καὶ ὅπου ἡ παρουσία 'Ορθοδόξου ἱερέως ἀποβαίνει ἀδύνατος, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἐὰν ἡ 'Ορθόδοξος 'Αρχὴ μὴ προβῇ εἰς ἀπαγόρευσιν τοιαύτης προᾶξεως.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β^{ON}

'Απόφασις 33 (γ) τοῦ Συνεδρίου
τοῦ Λάμπειθ 1930.

Τὸ Συνέδριον, ἐπειδὴ δὲν συνεκλήθη, ὅπως ὡς Σύνοδος ἐκδόσῃ Ἐκθεσιν ἐπαγγελιομένην ὅτι ὀρίζει δόγμα, ἀδυνατεῖ ἄρα νὰ ἐκδόσῃ ἐπίσημον δῆλωσιν περὶ τῶν θεμάτων, αἵνα μνημονεύονται ἐν τῇ «Περιλήψει τῶν Συζητήσεων μεταξὺ τοῦ Πατριάρχου 'Αλεξανδρείας καὶ τῶν ἄλλων 'Ορθοδόξων Ἀντιπροσώπων ἀφ' ἐνὸς καὶ Ἐπισκόπων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας ἀφ' ἑτέρου». Ἀλλὰ τὸ Συνέδριον σιμμεῖοι, ὅτι ἀποδέχεται τὰς δηλώσεις τῶν Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων, τὰς ἐν αὐτῇ περιεχομένας, ὡς ἐπαρκῆ ἐξήγησιν τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς πράξεως τῆς 'Εκκλησίας τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν μετ' αὐτῆς κοινωνουσῶν Ἐκκλησιῶν ὡς πρὸς τὰ θέματα ἐκεῖνα.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ματθ. 4. 18—23.

Δὲν εἶναι τυχαῖον γεγονός, ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ἀρχόμενος τοῦ δημοσίου αὐτοῦ βίου, λίαν ἐκτορῆς ἐσκέφθη νὰ προσλάβῃ καὶ συνεργάτας εἰς τὸ κοσμοσωτήριον αὐτοῦ ἔργον. Καλέσας κατὰ πρῶτον τοὺς δύο μακαρίους ἐκείνους ἀδελφοὺς, «Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ», τοιολούθως δὲ καὶ τοὺς δύο υἱοὺς Ζεβεδαίου, Ἰακώβον καὶ Ἰωάννην, συνεκρότησε βαθυμηδὸν δι' ἐκλογῆς ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ τοῦς Δώδεκα Ἀποστόλους, διὰ τῶν ὁποίων, ἐξαιρουμένου τοῦ «Υἱοῦ τῆς ἀπωλείας», ἐξώγησεν εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν ἑκατομμύρια λαῶν. Πρακτικὴν λοιπὸν καὶ δραστηκὴν βάσαν ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ ὁ Θεάνθρωπος καθηγεμὼν τῆς «καινῆς ζωῆς» καὶ τῆς «καινῆς κτίσεως» ἔθηκε τὴν ἀρχὴν τῆς συνεργασίας ἀρχὴν, ἡ ὅποια δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σαλευθῇ, ἔστω καὶ ἂν συνεργάτης ἢ συνεργάται τινές, ὡς ἄλλοι Ἰουδαί, παρεκκλίνωσιν ἀπ' αὐτῆς θανασίμως. Ἐν τῇ ἐπιδιώξει τῆς προόδου τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ παντὸς ἀγαθοῦ, μόνῃ ἢ ἀρχῇ τῆς συνεργασίας ἐν χριστιανικῷ πνεύματι δύναται νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἐπιτευκτικὴν, καὶ πρωτίστως σταθεράν. Πᾶσα ἀπὸ τοῦ πνεύματος τούτου ἀπόκλισις, ὡς καὶ ἡ καθημερὴν νῆ πείρα βροῦ, ὀδηγεῖ εἰς ἀναστάτῳσιν καὶ συντριμματα. Ἡ δὲν συναντῶμεν τοῦτο κατὰ βήμα; Εἶναι λυπηρόν, ἐξόχως λυπηρόν, ὅτι καὶ ἡ παγκοσμίαι ἐκκλησιαστικὴ δράσις δὲν στηρίζεται ἐπὶ τῆς θεμελιώδους ταύτης ἀρχῆς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ συνεργασία εἶναι ζωικὴ χριστιανικὴ «ἀρχὴ» ἐνεργείας καὶ δράσεως.

'Αντίστοιχος πρὸς τὴν «ἀρχὴν» ταύτην εἶναι καὶ ἡ κλήσις τῶν συνεργατῶν, ὅ ἐστιν ἡ ἐκλογὴ αὐτῶν. Ὁ Ἰησοῦς ἐκλέγει καὶ καλεῖ πρόσωπα ὄχι ἀξιώματα, οὐδὲ τίτλους, οὐδὲ οἰκογενειακὰ ὀνόματα, οὐδὲ κοινωνικῶς διακεκριμένας τάξεις. Καλεῖ τὸ άτομον, ἔστω καὶ ἂν εὐρίσκη αὐτὸ ἐν μέσῳ τῶν ἀλλέων, τῶν ὁποίων, ὡς λέγει πού ὁ μέγας Χρυσόστομος, «τί γένοιτο ἂν εὐτελέστερον»; Ὁ Χριστὸς ἐκάλεσεν ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀξίας. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ συνεργάται του. Ὅτι δὲ ἡ ἀξία αὐτῆ καὶ ἐδοκιμάσθη, καὶ ἐκ τῶν ὑπέτερον ἐβεβαίωθη, μάρτυς καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ, ὅτι οἱ κληθέντες, ὑπεράνω πάντων θέτοντες τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ, μόλις ἐκάλεσεν αὐτούς, «εὐθέως ἀφέντες τὰ δύνετα», «ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ», καὶ αὐτῇ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, ἥτις καθιστᾷ εἰς ἡμᾶς περιτράνωσ γνωστόν, πῶς διέδωκαν τὴν πίστιν ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου καὶ πῶς καὶ τὸ ἄγιον αὐτῶν αἷμα ἔχυσαν, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς, διὰ τὸ κοσμοσωτήριον ἔργον του. Ἄν ὁ Ἰουδαὸς ἀπεδείχθη ἀξία κίβδηλος, ἴσως καὶ τοῦτο ὑπῆρξεν ἄκρας οἰκονομίας παραχώρησις, ἵνα ὑπάρξῃ καὶ ἐν ἀπτότατον δεῖγμα, ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη ἀνέλθῃ τις εἰς τὴν περιορῆν τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος, ἡ ἀξία αὐτοῦ θὰ εἶναι κίβδηλος καὶ παροδική, ἐφ' ὅσον τυχὸν ἀπεδεικνύετο, ὅτι, προσηλοῦται μᾶλλον εἰς τὸν κόσμον, μᾶλλον

«εις τὸ γλωσσόκομον», μᾶλλον εἰς «τὸν πατέρα» ἢ τὴν συγγένειαν, μᾶλλον ἀλλαγῆς που, παρὰ εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ. Μόνον οὕτως, ἂν ζῆ καὶ κινῆται ἐν Χριστῷ, δύναται τις νὰ ἀναγνωρισθῆ ὡς κλητὸς αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ συνεργάτης αὐτοῦ.

K.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ Ἐκκλησία πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Βόλου.

Ἡ Α. Σεβ. ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰωάννης ἀπήλυθε πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Βόλου μακρὰν ἔκκλησιν ἐξ ἀφορμῆς τῶν τελευταίων αὐτόθι ταραχῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποσπῶμεν τὰς κατωτέρω ἀληθῶς φωτεινὰς περιχοπὰς:

«Ἀδελφοὶ ἐργάται. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, μολογῶντι μερικοὶ ἀπὸ σᾶς τὴν ὀνομάζεσθε τὸ νεκρωτικὸν φάρμακον τοῦ λαοῦ, ἐξακολουθεῖ νὰ σᾶς περιβάλλῃ πάντοτε μὲν στοργὴν καὶ συμπάθειαν. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν βλέπει πρὸς σᾶς ὡς εἰς ἐχθροῦ, ἀλλ' ὡς πρὸς τέκνα της. Σᾶς ἀγαπᾷ καὶ ἐνδιαφέρεται διὰ σᾶς.

Ἡ μακροαίων δουλεία τοῦ γένους ἡμῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προέρχεται ἡ ἀδυναμία τοῦ κλήρου της καὶ ἄλλαι περιστάσεις τοῦ βίου της, τὴν ἔχουν θέσει εἰς τὸ περιθώριον τῆς ζωῆς σήμερον καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ σᾶς βοηθῆ ἐμπράκτως καὶ πατρικῶς τώρα. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλοῦμεν ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Μεγάλου Ἐργάτου τῆς ἀνθρωπότητος· ἡμεῖ, οἱ ὅποιοι λαμβάνομεν τὴν δύναμιν καὶ τὰ παραδείγματα τῆς ἀγάπης ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου τῆς Ναζαρέτ, ὁ ὅποιος ἐργάζετο διὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὸν ἄρτον Αὐτοῦ καὶ τῆς Μητρός Του, σᾶς παρακαλοῦμεν, παύσατε τὴν βίαν, διότι εἶνε ὁ καταστρεπτικώτερος σύμβουλος σας. Μὴ ὑπακούετε εἰς συμβουλὰς ἐπαναστατικὰς καὶ ἀνατρεπτικὰς ἐξέθεν προερχομένας. Σκεφθῆτε ἀνθρωπίνως καὶ φιλαδέλφως. Μὴ ἐξωθῆτε τὰ πράγματα εἰς θλιβερά γεγονότα. Ζητήσατε ἐπιμόνως τὰ δίκαια σας, ἀλλ' ὄχι μὲ μεθόδους βίαιας καὶ αἰματηράς. Μὴ ἐπαναπαύεσθε μόνον εἰς τὰς ἀνθρωπίνους δυνάμεις σας καὶ τὸν ὄγκον σας. Κυρίως ζητήσατε τὴν προστασίαν τοῦ Μεγάλου Ἐργάτου τῆς Ναζαρέτ, τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας, ἀκολουθήσατε τὰ μεγάλα παραγγέλματα τοῦ Ἐθαγγελίου Του καὶ ἔχετε πεποιθήσιν ὅτι τότε τὸ δίκαιον θὰ εἶνε μαζί σας. Μιμηθῆτε τοὺς συνετοὺς ἐργάτας τῆς Ἀγγλίας, οἱ ὅποιοι πρὸ πάσης κινήσεως διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς των ζητοῦν διὰ προσευχῆς τὴν κατευθώσιν τῆς ἐνεργείας των. Τὸ μῖσος καὶ ἡ ἀντιπάθεια καὶ ἡ ἀλόγιστος βία εἶνε οἱ χειρότεροι σύμβουλοι σας. Ἐργοδοταὶ καὶ ἐργάται, δώσατε τὰς χεῖρας εἰς κοινήν συνεργασίαν. Ἐννοήσατέ το καλά ὅτι εἶθε καὶ οἱ δύο οἱ κοινοὶ παράγοντες τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας. Διώξετε ἀπὸ τὰς καρδίας σας τὸ μῖσος καὶ συνεργασθῆτε μὲ τὴν ἀγάπην καὶ ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν. Φροντίσατε νὰ συνεργασθῆτε μὲ ἀμοιβαίας ὑποχωρήσεις. Ἐργασθῆτε, ἵνα ἡ πόλις αὕτη γίνῃ πρότυπον συμπνοίας, ἀμοιβαίας ἀγάπης καὶ ἐκτίμησεως, καὶ θὰ σᾶς εὐγνωμονῆ ἡ κοινωνία καὶ ὅλοι αἱ ἑγενεαί. Χαρίσατέ μας τὴν εἰρήνην καὶ τὴν χαράν. Συγαισθανθῆτε ὅτι ἐργάται καὶ ἐργοδοταὶ εἰμεθα τέκνα τοῦ ἑπουραγίου Πατρὸς, ὁ ὅποιος μᾶς ἔπλασεν ὁμοίως ἐξ ἴσου διὰ νὰ ἀπολαύωμεν ἐξ ἴσου τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς. Δώσατε τὸ παράδειγμα τῆς εἰρηνικῆς συνενοήσεως καὶ τὸν τόνον τῆς ἀρμονικῆς συμβιώσεως ὅλων τῶν τάξεων τοῦ λαοῦ, δι' ὀλόκληρον τὸ ἔθνος ἡμῶν, ἵνα ἐν τῇ ἐνότιῃ καὶ τῇ εὐημερίᾳ αὐτοῦ προάγῳνται καὶ εὐτυχοῦν οἱ πάντες. Ταῦτα σᾶς προτρέπω ἐγὼ ὁ Μητροπολίτης σας καὶ οἱ μετ' ἐμοῦ ἑκατὸν πενήντα συνεδριάζοντες ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος».

ΧΡΟΝΙΚΑ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην 6 μ. μ. ὁ Μακαριώτ. Ἀρχιεπίσκοπος προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς ἐπι τῆς ἀναθεωρή-

σεως τοῦ Συντάγματος Ἐπιτροπῆς μετέβη εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν ἀπόψεων τῆς Ἐκκλησίας. Γενόμενος δεκτὸς μετὰ τιμῶν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς κ. Ἀλ. Παπαναστασίου καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, ἤρξατο ἀναπτύσσειν τὰ ἐξῆς ζητήματα. Πρῶτον ἐξητήσεν ὅπως παραμείνῃ τὸ Προοίμιον τοῦ Συντάγματος «Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας Ὁμοουσίου καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος», ὑποδείξας διὰ μακρῶν τὴν ἀνάγκην τοῦ καθαρῆς τοῦ Συνταγματικοῦ Χάρτου τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς φράσεως ταύτης. Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς προὐβλήθησαν ἀντιρροήσεις τινές, εἰς ἃς ἀπήντησεν ὁ Μακαριώτατος, καὶ ἐν τέλει ἐγένετο ἀποδεκτὸν ὅπως τεθῆ ἡ φράσις αὕτη εἰς τὸ Σύνταγμα. Δεύτερον ζήτημα ἀνέπτυξε τὴν ἀνάγκην τῆς κατοχυρώσεως τῆς αὐτοτελείας τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τοῦ Κράτους διὰ τῆς ἀναγραφῆς διατάξεως ἐν τῷ Συντάγματι, καθ' ἣν οὐδεὶς νόμος εἰσάγεται εἰς τὴν Βουλὴν ἄνευ προηγουμένης γνωμοδοτήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Σκόπιμον ἐθεωρήθη νὰ μὴ ἀποφαίνεται Συμβούλιον ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Συνόδου, ἥτις κατὰ τὴν μελέτην νόμον τινὸς δύναται νὰ συμβουλευθῆται καὶ νομομαθεῖς. Εὐτυχῶς ἐγένετο ὁμοφώνως ἀποδεκτὸν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ὅπως τεθῆ τοιαύτη διατάξις εἰς τὸ Σύνταγμα. Ἡ διατάξις δ' ἀποβῆ σωτήριος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, πληροῦται δε δι' αὐτῆς κοινὸς πόθος τῆς Ἱεραρχίας. Τρίτον ζήτημα ὁ Μακαριώτατος ἀνέπτυξε τὸ τοῦ προσηλυτισμοῦ, ὑποδείξας τὴν ἀνάγκην ὅπως τεθῆ εἰς τὸ Σύνταγμα διατάξις, ἀπαγορεύουσα τὸν προσηλυτισμὸν δλωσδῆποτε διενεργούμενον. Ἐδέησε νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν πολλὰς λεπτομερείας τῆς κακῆς δρασσεως τῶν διαφορῶν προπαγανδῶν καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποκρούσεως αὐτῶν. Εὐτυχῶς δὲ ἐδέχθη ἡ Ἐπιτροπὴ τὴν κροσθηκὴν σχετικῆς διατάξεως. Ὁ Μακαριώτατος πληροφρονηθεὶς ὅτι ἐδρίσκετο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐν τῇ Βουλῇ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τρίκκης ἐζήτησε τὴν συγκατάθεσιν τῆς Ἐπιτροπῆς ὅπως προσκαλέσῃ αὐτόν. Οὗτο δὲ προσελθὼν ὁ Σεβ. Τρίκκης, συμμετέσχε τῆς περαιτέρω συζητήσεως ἐπὶ τοῦ ἐπιμάχου ζητήματος τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Ἐξετέθη εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ἡ μεγάλη θυσία, ἣν ὑπέστη ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν ἀπὸ μακρῶν ἤδη ἐτῶν γενόμενων ἀπαλλοτριώσεων πρὸς πληρωσιν κοινωνικῶν ἀναγκῶν καὶ αἱ λαβοῦσαι χώραν, δυστυχῶς, καταχρήσεις, διότι πολλοὶ μὴ ὄντες ἀκτήμονες κατέλαβον ἀντὶ ἐλαχίστου τιμήματος μεγάλα ἐκκλησιαστικὰ κτήματα καὶ ἐπλουτίσαν, ὑπεδειχθῆ περαιτέρω τὸ κακὸν ὅπερ δύναται νὰ προέλθῃ ἐκ τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῆς ὑπολειφθείσης περιουσίας. Ἐγένοντο παρατηρήσεις ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς συγχρόνου καταστάσεως τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ γενικῶς τοῦ Κλήρου, ἐδόθησαν δὲ αἱ προσήκουσαι ἀπαντήσεις καὶ παρεστάθη ἡ ἀνάγκη τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ τῆς μορφώσεως τοῦ Κλήρου. Τέλος μετὰ μακρὰν διαλογικὴν συζήτησιν ἐγένετο ὁμοφώνως δεκτὸν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ὅπως ἡ μὲν ἐκποιητέα περιουσία ἐξακολουθήσῃ ἐκποιουμένη κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου περὶ τοῦ Ὁργανισμοῦ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἡ δὲ διατηρητέα περιουσία κηρυχθῆ ἀναπαλλοτριώτως. Ἐν τέλει ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐζήτησεν ὅπως ἀποσαφηνισθῆ ἐν τῷ Συντάγματι ὅτι Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ εἶνε ἡ Ἱεραρχία, ἀπέκρουσε δὲ τὴν πρότασιν ὅπως προστεθῆ προκειμένου περὶ τῶν ἱερῶν κανόνων ἡ λέξις «δογματικῶν». Μετὰ μᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας συζητήσιν περὶ ὧραν 7 1)2 ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τοῦ Σεβ. Τρίκκης ἀπεχώρησε, προπεμφθεὶς τιμητικῶς ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς.

— Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην περὶ ὧραν 1)2 ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Παραμυθίας, Χαλκίδος, τοῦ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χριστοπόλεως, τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ ἄλλων παρηκολούθησαν τὰς ἐξετάσεις τῶν ἀποφαιτῶν τῆς ἐν τῷ Ὁδελῷ Ἀθηνῶν Σχολῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς. Ἐξετέλεσθησαν λαμπρῶς κατανυκτικώτατα τροπάρια καὶ ἄλλοι ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι. Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε τὸν ἔπαινον καὶ τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς

τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ὁδείου καὶ τοὺς Καθηγητὰς τῆς Ἐκκλησίας. Μουσικῆς διὰ τὴν προόδον τῶν μαθητῶν, προτάσει δὲ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Πέμπτης ἀπεφασίσθη ὅπως καὶ ἐγγράφως ἐκφρασθῆ ἡ ἐδαρσεκεία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

— Κατὰ τὴν λήξαν ἑβδομάδα συνήλθε δις ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀσχοληθεῖσα ἐπὶ διαφόρων ὑπηρεσιακῶν ὑποθέσεων.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν διήμερος ἀπουσίας ἀδειας δι' Ἀθήνας διὰ λόγους ὑπηρεσιακοῦς.

— Διὰ Β. Διατάγματος διορίσθησαν μέλη τῶν Ἐπισκοπικῶν Δικαστηρίων 1) τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τακτικά μὲν οἱ Ἀρχ. Κύριλλος Ψύλλας καὶ Πρωτοπρ. Ἀθανάσιος Δεβετζάκος, ἀναπληρωματικά δὲ οἱ Ἀρχ. Ἀμβρόσιος Ἀντωνόπουλος καὶ Πρωτοπρ. Γεώργ. Μακρῆς. 2) τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Παροναξίας τακτικά μὲν οἱ αἰδ. Ἀπόστολος Καρρέας καὶ Ἀναστάσιος Λάσκαρης, ἀναπληρωματικά δὲ οἱ αἰδ. Νικ. Παραρᾶς καὶ Νικόλ. Ἡμελος, 3) τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἰόρτινος καὶ Μεγαλοπόλεως τακτικά μὲν οἱ αἰδ. Κωνστ. Κουτρομάνος καὶ Δημ. Οικονόμου, ἀναπληρωματικά δὲ οἱ αἰδ. Ἀθαν. Παπαϊωάννου καὶ Ἰωάν. Σωτηρόπουλος, καὶ 4) τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Λήμνου τακτικά μὲν οἱ αἰδ. Ἀθαν. Βαλάσγλου καὶ Κωνστ. Ροδάκης, ἀναπληρωματικά δὲ οἱ αἰδ. Ἀνδρέας Βασιλῆος καὶ Ἀγγελῆς Μίχελης.

— Διὰ Β. Διατάγματος ἀνεγνωρίσθη ὡς αὐτοτελῆς καὶ ἀνεξάρτητος ἡ γυναικεία Ἱερὰ μονὴ τοῦ Προφήτου Ἠλίου τῆς Ἱερᾶς μητροπόλεως Ἡλείας.

— Ἐχορηγήθησαν ἀδειαὶ πρὸς λουτροθεραπείαν τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας δεκαπενθήμερος διὰ τὰ ἐν Γορτυνίᾳ λουτρά Ἡραίας, τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ἐδέσσης μηνιαία διὰ Λουτράκιον καὶ τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Σισανίου καὶ Σιατίστης μηνιαία διὰ Ὑπάτης καὶ Λουτράκιον.

— Διὰ Β. Διατάγματος διορίσθη Ἱεροκήρυξ παρὰ τῆ Ἱερᾷ μητροπόλει Σύρον, Τήνον, Ἄνδρον Κέας καὶ Μήλου ὁ Ἱεροδιάκονος Στυλιανὸς Ν. Κορνάρος, ἀνέλαβε δὲ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

— Κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς συνεδρίαν ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἐξέλεξε Κοσμητὸρα τοῦ ἐπιόντος πανεπιστημιακοῦ ἔτους τὸν κ. Κων. Δουβονιῶτην.

— Διὰ Β. Διατάγματος διορίσθη τακτικὸς καθηγητὴς τῆς ἑδρας τῆς Ἑβραϊκῆς ἐφημερίας τῆς Π. Δ. ἐκ τοῦ πρωτοτύπου καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς Ἀρχαιολογίας ὁ ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἐκλεγείς κ. Βασ. Βέλλος τῆς ἐκτακτοῦ τῆς αὐτῆς ἑδρας.

— Γράφουσι ἡμῖν ἐκ τῆς μονῆς Λειμῶνος τῆς ἐπαρχίας Μηθύμνης ὅτι τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ στηθείσης προτομῆς τοῦ ἐθνομαρτυροῦ Εὐθυμίου Ἐπισκόπου Ζήλων ἐγένοντο τῇ 29 ἡμέρᾳ Μαΐου μετὰ πολλῆς τῆς ἐπισημότητος ἐνώπιον χιλιάδων λαοῦ τῆς Λέσβου. Ἐξῆθι τῆς μονῆς εἶχον παραταχθῆ τὰ δημοικὰ σχολεῖα τῆς Καλλονῆς, ἑδρας τῆς μητροπόλεως, καὶ πάντων τῶν περὶ χωρίων μετὰ τῶν λαβάρων των, ἐν δὲ τῷ προαυλίῳ διμοίρᾳ στρατοῦ, οἱ πρόσκοποι Μυτιλήνης, ἡ μουσικὴ τοῦ Ὁρφανοτροφείου, οἱ σαλπικιαὶ τοῦ ἀνωτάτου γκατος, αἱ ἐκπαιδευτικαὶ, αἱ δημοικαὶ καὶ αἱ πολιτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πρωτεύουσας. Παρισταμένον δὲ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μηθύμνης Διονυσίου, κυριάρχου τῆς μονῆς, καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης Ἰακώβου ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ πολυκρίθμον κλήρου, κατὰ τὴν προκαθορισθεῖσαν ὄραν ἀφίκετο ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑποναύαρχου τῆς ἐν τῷ λιμένι Μυτιλήνης ναυλοχούσης ναυαρχίδος κ. Σακελλάριου, τοῦ μετάρχου κ. Τάγγα, τοῦ ἀνωτάτου διευθυντοῦ Χωροφυλακῆς καὶ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ Γεν. Διοικητοῦ. Τὴν Α. Υ. ὑπεδέχθησαν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν εἴσοδον τῆς μονῆς οἱ ἡγούμενοι τῶν μονῶν Λειμῶνος καὶ Ὑψηλοῦ Χρυσόστομος καὶ Σεραφεῖμ, μεθ' ὧ ἀμέσως ἐψάλη ἐν τῷ ναφ τῆς μονῆς δοξολογία, εἶτα δὲ ἡ Α. Υ. ἀπεκάλυψε τὴν προτομὴν τοῦ Ἐπισκόπου Ζήλων εἰς τὴν ὁποίαν κατετέθησαν πλείστοι στέφανοι. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μηθύμνης εἶπε τὸν κατάλληλον λόγον, ὃν δι' ἄλλειψιν χώρου θὰ δημοσιεύσωμεν ἐν τῷ ἐπομένῳ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης δι' ἐγκυκλίου πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας κατακρίνων τὴν συνήθειαν τῶν χριστιανῶν νὰ καλῶσι τὸν ἱερέα πρὸς μετάδοσιν τῶν ἀρχάντων μυστηρίων εἰς τοὺς σοβαρῶς ἀσθενούντας καὶ τελούντας ἐν πλήρει ἀναισθησίᾳ, καὶ ἐπεξηγῶν ὅτι ἡ τελείωσις καὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Ἐucharιστίας ἐξαρτᾶται ἀπολύτως ἐκ τῆς πίστεως τοῦ δεχομένου αὐτό, ἧς προϋπόθεσις εἶνε ἡ πλήρης διαύγεια συνειδήσεως καὶ πνεύματος, ἐντέλλεται εἰς τοὺς ἐφημέριους μὲν νὰ ἐπισκέπτονται τοὺς ἀσθενεῖς καὶ διὰ καταλλήλου διδασκαλίας νὰ ὑποδεικνύωσι τὰ χριστιανικά των καθήκοντα, νὰ μὴ μεταδίδωσι δὲ τοῦ λοιποῦ τὰ ἀρχαντα μυστήρια εἰς ἀσθενεῖς περιελθόντας εἰς ἀναισθησίαν, ὡς μὴ διαφερόντας νεκρῶν σωμάτων· εἰς δὲ τοὺς διευθυντὰς κληρικῶν καὶ τοὺς συγγενεῖς τῶν ἀσθενῶν ἐν γένει νὰ καλῶσι τὸν ἱερέα ἐγκαίρως οὐ μόνον πρὸς μετάδοσιν τῆς Θείας Ἐucharιστίας, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐξομολόγησιν, παρηγορίαν καὶ ἐνίσχυσιν.

— Ἀφικόμενος ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τριπόλεως κ. Θεοφάνης ἐπεσκέψθη τὴν πρωίαν τῆς Πέμπτης τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον, Ἀθημερὸν ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἐνεχειρίσθη εἰς αὐτὸν τὰ διάσημα τοῦ ἀπονεμηθέντος εἰς αὐτὸν ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Μεγαλοσταύρου τοῦ Φοίνικος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Προεκηρύχθη διαγωνισμὸς πρὸς σύνταξιν ἀντιθηρσκευτικοῦ ἔργου γενικοῦ χαρακτῆρος, ἐπὶ ἐπάθλῳ διὰ τὸ ἔριτελον 25,000 ρουβλίων. Τὴν κριτικὴν ἐπιτροπὴν ἀποτελοῦσιν ὁ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου τοῦ Ναρκὸμ Καλίην, ἡ χήρα τοῦ Λένιν Κρουτσκόβιτς, ὁ πρόεδρος τῶν μαχητικῶν ἀθέων Γρασολάβσκη καὶ ὁ διάσημος λογοτέχνης Μαξίμ Γόρκη.

ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΙΣΜΟΣ

Πρὸ τινος ἐτελευτήσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Οὐτρέχτης, διακεκριμένος παλαιοκαθολικὸς κληρικὸς τὰ μάλα συντελέσας εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν παλαιοκαθολικῶν καὶ εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν ἀναγνώρισιν τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Σταύρου Ἐμμ. Ματθαίου, καθηγ. Θεολογίας, Θεραπευτικὸν Ἀνύκωμα τοῦ ἔτους 1935-1936. Ἐκδόσεις τῶν Κατηχητ. σχολείων τοῦ ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἰνυπόλεως (Ν. Ἰωνίας). Ἀθήναι, τύποις «Φοίνικος» 1936.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Κορινθίας

Καλοῦνται οἱ βουλούμενοι νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου ἱερέως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Τρύφωνος τῆς ἐνορίας Τιτάνης τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κορινθίας, ὅπως ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσι τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 83 τοῦ νόμου 5139 δριζύμενα πιστοποιητικά, προκειμένου ν' ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι ἐφημέριοι τῆς ἐν λόγω ἐνορίας. Ἐν Κορίνθῳ τῇ 6 Ἰουλίου 1936.

† Ὁ Κορινθίας Δαμασκηνὸς

Ι. Μητρόπολις Φωκίδος

Κενωθείσιν τῶν θέσεων τῶν ἐφημερίων τῶν κάτωθι Κοινοτήτων 1) ἁγίου Κωνσταντίνου, 2) Καλοσκοπῆς, 3) Πυρᾶς, 4) Σεβεβίου, 5) Μαναγούλης, 6) Λουτσόβου, 7) Ἀγλαβιστής, 8) Μοναστηρακίου, 9) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Δεσφίνης, 10) Τριβιδίου, 11) ἁγίου Ἰωάννου Γαλαξιδίου 12) Καρδάρης καὶ 13) Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Χριστοῦ καλοῦμεν τοὺς βουλουμένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρουσίας τὰ κατὰ τὸ ἄρθρον 83 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά, ἵνα προσβῶμεν ἐν καιρῷ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν. Ἐν Ἀμφίσσῃ Ἰουλίου 1936.

† Ὁ Φωκίδος Ἀθανάσιος

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Ἀεοννάτου 4, Ἀθήναι Τηλ. 28873